

Marika Agu

Teater N099

Taavi Suisalu on potentsiaalselt üks ohtlikumaid kunstnikke eesti kunstiväljal. Tema oskused teha nähtamatu nähtavaks ja kuuldamatu kõlavaks, teeb ettevaatlikuks iga kriitiku, kes sõandab temast kirjutada. Riskides läbikukkumisega, on Artishoki Biennaalil siiski kohustus püüda sõnadesse tõlkida tema tehnokraatlikke vallutusi.

Arvestades spetsiifilisi oskusi tehnoloogiate kasutamisel, võib ilmselt iga meediakunstnikku teatud määral ohtlikuks pidada. Näiteks maalikunstniku või graafikuga on profiili erinevus kontinentaalne. Pealtnäha võib Suisalu leiutada kõikvõimalikust kolast kaugkuulamise aparate või mobiiltelefonide laadimispunkte (vt näiteks „Päikese esmaabi“, 2013). Kuid üks minu lemmikuid töid on hoopis „Digitaalne fossiil“ (2014), mis seob geniaalsel moel eestlaste metsalebuse ja loodusläheduse IT ning digikultuuriga. Nimelt asub Vorstimäel üks arvutiga ühildatud kivi, millele on võimalik *Bluetooth*i kasutades oma andmeid ohverdada. Kogutud andmed saadetakse galeriisse, kus nad on „eksponeeritud“ betoonist kuubikus.

Suisalu on õppinud informaatikat, sotsioloogiat ja uusmeediat ning see kombinatsioon loob eeldused osavale manipulaatorile, kes mängib inimese tajudega, kuid mitte ainult. Ta õõnestab tehnoloogiate praktilist kasutusväärtust, leides nendele rakendust, mis erineb nende esialgsest otstarbest. Selle üheks väljundiks on orbiidil hõljuvate katkiste satelliitide signaalide salvestamine teoses „Etüüdid mustas“.

Lisaks olmetehnikale, mis kiirgab elu- ja tööruumides, tiirleb meie kohal suur hulk satelliite, mis saadavad Maa poole signaale. Suisalu on otsinud kontakti just nendega, mis on minetanud oma funktsiooni ja edastavad kasutuskõlbmatuid sõnumeid. Ta on konverteerinud nende püüdlused helideks – seeläbi saame aimust millestki, mille olemasolust varem teadlikud polnud, kuna inimesel puudub võime tunnetada ümbritsevate andmesideseadmete mõjuala tugevust ja ulatust. Nii paistab kosmosest signaalide püüdmine üsna vandeseltslasliku tegevusena, mille puhul on autentsust kriitikul raske tõestada.

6.–15. oktoober 2016

Taavi Suisalu

ETÜÜDID MUSTAS

Installatsioon, satelliidid, vinüülplaat, modifitseeritud vinüülimängija, vastuvõtja, laud, tool, erinevad materjalid

V Artishoki Biennaal

Liisi Aibel

Teater N099

Üksindusest

Orbiidil tiirlevad satelliidid, mis varem olid programmeeritud edastama täpset informatsiooni, on nüüd muutunud pragmaatikute jaoks kasututeks kunstnikeks, kes saadavad kosmosest umbmäärast, abstraktset müra. Tulemuseks kaughelide tekitatud kosmiline sugestioon, mis on vastuvõetav üksnes meeleliste aistingute kaudu.

Kosmilised helid on ühel hetkel nii tuttavlikud kui ka võõristust tekitavad, haardes kogeja endasse. Samamoodi nagu kõik teisedki suurepärased, mällusööbivad kunstiteosed, mille peamiseks „miskile” on keeruline sõrme peale panna. Kusagil kaugel orbiidil on süsteemid, mis tühjusest kasutatud informatsiooni hangivad ja siinsamas saalis on vinüülpladimängija, mis neilt saadud informatsiooni üha uuesti ja uuesti kordab. „Etüüdis mustas” „miskiks” ongi vist see, mis jääb selle võimatult kauge helitekitaja ja häälte vahendajaks oleva helikandja vahele. Aga mis?

On huvitav fenomen, et vaadates selgel öösel tähti või kuulates näitusel reaalses muutuvas kosmosehelisid, tunneme end tihti äärmiselt üksi, tajudes teravalt oma vastandumist mõõtmatusse. Ometigi võiks see olla ju hoopis vastupidi, sest see on hetk, mil teadvustame, kui väga mitte üksi me universumis oleme. Kas ajan tähtsusetuse tunde üksindusega segamini? Taavi Suisalu teos rõhutab isoleeritust igal juhul veelgi – üks punktvalguses olev laud ja selle juures asuv tool, millele keegi suure tõenäosusega ei istu. Publik hiilib ringiratast saali servi mööda, kaotab üksteise silmist ja jälgib ainiti tühja tooli, mis muutub aja möödudes üha tähenduslikumaks. Seda küll tajumisviisi muutuse, mitte sõnastatava ideena. Tunne on veider. Kummaline, aga hea.

6.–15. oktoober 2016

Taavi Suisalu

ETÜÜDID MUSTAS

Installatsioon, satelliidid, vinüülplaat, modifitseeritud vinüülimängija, vastuvõtja, laud, tool, erinevad materjalid

V Artishoki Biennaal

Eero Epner

Teater N099

Kusagil kõrgel teie pea kohal tiirleb just praegu üks, kaks või mitu surnud satelliiti, mis kõigile ootamatult suudavad enne lõplikku hääbumist saata Maa poole oma viimaseid signaale. Need signaalid on nagu surija viimane kõne: arusaamatu, seoseta, funktsioonita. Nende ainus võimalik väärtus on olla tõestus satelliitide olemasolust, need helid on nagu kroonikapiiksud igaviku radaril, mis panevad meid uskuma, et kusagil seal kaugel tiirleb kõiksuses üks galaktiline *lonesome cowboy*, kosmoseutoopia jäänuk, unustatud digitaalne kivistis.

Võib-olla kõnelen ma nagu klassikaline loodusfilmi autor, kes näeb luigepaaris inimesi ja sipelga töökuses eestlase metafoori. Kuid hüljatud satelliidi katse jõuda kurtide kõrvadeni toob tõesti pähe palju paralleele inimeseluga. Vananimene hooldekodus, naine meeskollektiivis, pagulane Euroopas – kõik need ühiskonna *leftover*'id püüdlevad kommunikatsiooni poole, kuid meie harjumatus nende kõnet kuulata muudab kommunikatsiooni kurvalt abstraktseks ja viljatuks. Taavi Suisalu muudab selle kõne kujundiks. Ta laseb need signaalid läbi mingite masinate ja teeb nendega midagi, mille kirjeldamiseks puuduvad mul igasugused oskused ja mis – nagu ütleb Suisalu ise – ei olegi oluline. Ta ei piirdu fenomenile osutamisega ega tehnoloogiliste nippidega, vaid kunstnikuna tihendab tühjusesse lastud satelliitide kõne hüljatuse poeesiaks, muudab kuuldavaks midagi, mis on kogu aeg olemas, kuid mida me lihtsalt ei suuda kuulda. Miski, mis on määratud olema auditiivselt väärtusetu, kõrvalejäetu, minemavisatu, mängib nüüd noobil vinüülplaadil, mille ees on õdus tugitool. Meile on loodud kõik tingimused, et käsitleksime hüljatut hoopis väärtuslikuna, satelliidi segased signaalid on pakendatud sotsiaalselt aktsepteeritavasse vormi ja väga palju rohkem ei olegi vaja, et me näod muutuksid tõsiseks, me käiksime ringi võimalikult vaikselt, aeg-ajalt peatudes ja kuulatades, justkui puutuksime kokku millegi väärrika, olulise ja sügavaga. Me käitume näitusesaalis suvalist piiksumist kuulates nii, nagu kuulaksime Arvo Pärti.

Kuid tõeline paradoks ei ole see. Tõeline paradoks peitub tõsiasjas, et satelliidi suvaline piiksumine ongi oluline ja sügav. Suisalu, kes on varem mõõtnud eelajalooliste rituaalsete paikade akustikat ja võimendanud kivide helisid, pöördub arheoakustikast nüüd digitaalse utopia juurde, tehes meile iga kord kuuldavaks mitte objektide kõne, vaid meie kurtuse. Sest me oleme kurdid. Või kuulete te, mida teie pea kohal praegu räägitakse?

6.–15. oktoober 2016

Taavi Suisalu

ETÜÜDID MUSTAS

Installatsioon, satelliidid, vinüülplaat, modifitseeritud vinüülimängija, vastuvõtja, laud, tool, erinevad materjalid

V Artishoki Biennaal

Eik Hermann

Oodates lähedust

Teater N099

<p>VÕORUS OMASE SEES. Seda, kes on võõrad ja kes omad, on traditsiooniliselt paika pandud mingisuguste piiride järgi. Need, kes tulevad piiri tagant, tekitavad umbusaldust ja eelarvamusi. Ka omasid, kes käituvad veidi kummaliselt, hakatakse kahtlustama piiritaguseses.</p> <p>Viimastel sajanditel on tekkinud uusi, alternatiivseid võimalusi omasuse ja võõruse omavaheliseks suhestamiseks. Nii ütles Freud, et meis igaühes on süvakihistusi, mis jäävad meie pindmiste, enamasti heatahtlike motiivide suhtes tuumselt vaenulikuks – võõrus peitub otse meie sees. Ka näiteks David Lynch mängib oma filmides selle mõttega, näidates hubase ja õdusa koduatmosfääri alt ja vahelt esile kerkivat võõrast ning ähvardavat süvailma.</p>	<p>OMASUS VÕÕRA SEES. Üks valdkond, mille puhul omasuse ja võõruse suhestamisest üle ega ümber ei saa, on inimeste suhe masinatega. Ühel hetkel kolisid masinad tehastest ka kodudesse. Neid esitati inimese truude abilistena, kes olid nõus neid ilma nurinata teenima, näiteks lakkamatult taasesitama plaatidele uuristatud muusikat. Õige pea aga lisandusid sellele negatiivsed stsenaariumid, hirmud inimkonna allajäämisest uutele tarkadele masinatele ja inimkonna masindumise bürokraatiates.</p> <p>Siiski, hirmutamise kõrval kerkisid kohe esile ka teistsugused teemad. Ühel või teisel moel mängivad sellised filmid nagu Ridley Scotti „Bladerunner” ja Spike Jonze’i „Temake” mõttega inimese ühtsustundest ning lähedusest masinatega.</p>	
<p>VÕIM. Töökorras satelliidid on ennekõike võimu tööriistad. Oma positiivse külje on nad meie poole alles hiljuti pööranud. Seni täitsid nad ennekõike militaarseid ülesandeid ja olid osaks üldisest jälgimisvõrgustikust. Kuid selle kõrval, et teenida võimulolijaid, võib rääkida ka sellest, et infrastruktuur, mille osaks satelliidid on, muutub inimlikest võimulolijatest aina iseseisvamaks ja on saanud omaette võimu kantsiks, mida hoopis inimesed ise teenima peavad.</p>	<p>Kõike eelöeldut silmas pidades võiks küsida, kas intiimne ja sümpaatne mõju, mis Taavi Suisalu teosel on, ei tulene mitte tuumselt võõrapäraste elementide täpsest kokkumängust: hubases atmosfääris mängib üks masin meile ette võõraid helisid – ekslikult ellu ärganud endise võimuaparaadi osamasina saadetud vigased signaalid on järjekordsete masinate abil tõlgitud inimkõrvale kuulatavaks. Ja ometi mõjub see tavaliselt, võib-olla kõige tavalisemalt üldse.</p>	<p>VÕIMETUS. Errusaatmise fakt tekitab satelliitide tajumises kannapöörde. Mahajäetud tööstushoonetega sarnaselt hakkavad nad peale funktsiooni kaotamist esile kutsuma hoopis kaastunnet ja nostalgiat. Justkui vabastaks võimuvõrgustikust lahtilülitumine nad automaatselt senisest taagast. Selles mõttes võib ekssatelliite pidada kõige nüüdisaegsemateks varemeteks, mis mõjuvad tänu ligipääsmatusele veel eriti eksootiliselt.</p>

6.–15. oktoober 2016

Taavi Suisalu

ETÜÜDID MUSTAS

Installatsioon, satelliidid, vinüülplaat, modifitseeritud vinüülimängija, vastuvõtja, laud, tool, erinevad materjalid

V Artishoki Biennaal

Liisa Kaljula

Teater N099

Kõik ka
sutusest kõrvale atud se
admed t uleb sead
ega ette n
us tud
äh ras
kor ta o rbii
saa .Util iseerit ud se a
dife etega silmits i seism in
dm etega silmits i seism in
e ka hjusta b in imkon na
kolle ktiivset mora
ali ja kahandab te ma võ imet se
nist teg evust jätkata .Ka seadmed
võivad orbiidil tegevus t jätkata, aga
ainult juhul, kui nad ei ü rita kontakt
eeruda inimkonnaga. Ju hul kui reg
istreeritakse kummagi poolt inits
ieeritud kontaktivõtt , on sellek
s seaduseg a ette nä
htud sankt sioo
nid.

6.–15. oktoober 2016

Taavi Suisalu

ETÜÜDID MUSTAS

Installatsioon, satelliidid, vinüülplaat,
modifitseeritud vinüülimängija,
vastuvõtja, laud, tool, erinevad materjalid

V Artishoki Biennaal

Jan Kaus

Teater N099

Ridley Scotti filmis „Võõras” on äge stseen, kus suurfirmale kuuluva kosmoselaeva seitsmeliikmeline meeskond kuulab pardaarvutite püütud kummalist signaali. Salvestuselt kõlab häiriva, ebaühtlase rütmiga hääl. Minu jaoks filmi kõige õõvastavam hetk. Miks? Esiteks ei oska inimesed signaali lugeda. Kuigi kosmoselaeva reeglistik näeb ette, et mõistusliku päritoluga signaali peale tuleb reageerida, oleksid mitu meeskonnaliiget hakanud hääle suunas liikuma ka ilma ettekirjutusteta – samas kui filmi kangelanna, leitnant Ellen Ripley, hakkab ühel hetkel kahtlema, et tegu pole mitte kutsungi, vaid hoiatusega. Teine oluline aspekt aga asub sügaval esimese all, viidates meie pidevale vajadusele interpreteerida, intuiitsele soovile signaali lugeda. Me ei suuda võtta asju sellistena, nagu need on, vaid võtame neid sellistena, nagu need meile paistavad. Taavi Suisalu installatsioonis saab seda paratamatust järele proovida. Kõik on iseenesest lihtne: plaadimasin laual, selle ees tool, teisel pool statiivil rikkis satelliitidelt helisid püüdev antennisarnane objekt. Plaadilt kostavad hüljatud aparaatide iseeneslikud kõneaktid: kumedad, madalad, monotoonsed helid, kohati peaaegu noodid, kohati pigem võnked, hääled, mis meenutavad kõuemürinat või kaugel asuvate lennukimootorite kõma. Miks ei saa installatsiooni nähes ja eriti helisid kuulates välistada kõhedat atmosfääri? Miks võib plaadilt lakke peegelduv valguslaik tunduda kuidagi tähenduslik? Miks ei suuda iga aju leppida, et need raadiolained ei kõnele, vaid lihtsalt kostavad? Miks liigutavad puhta füüsika kohal korraga metafüüsilised varjud, kust on pärit see hirmusegane igatsus leida fenomenide tagant kõike ühendav tõde? Miks me ei kannu neid helisid kollektiivselt maha? Aga kas olekski parem, kui me seda teeksime? Kui me ei peaks enam – Gabriel García Márquezi sõnadega – oluliseks kahtlust, et „võib-olla on otsatu hoopis elu ja mitte surm”?

6.–15. oktoober 2016

Taavi Suisalu

ETÜÜDID MUSTAS

Installatsioon, satelliidid, vinüülplaat, modifitseeritud vinüülimängija, vastuvõtja, laud, tool, erinevad materjalid

V Artishoki Biennaal

Kaarin Kivirähk

Teater N099

/Spämm. Need on e-kirjad, mis ei ole mõeldud mitte kellelegi ja samas kõigile korraga. Kes neid signaale välja saadab ja miks peaks keegi neid vastu võtma? Võib-olla tulevad need teated üldsegi kosmosest ja neist võib välja lugeda hoopis maaväliseid teateid? Aga saatke mulle 2000 dollarit ettemaksu, räägime siis edasi./

Hello Friend!

Loodetavasti see kiri jõuab teieni õigel ajal. Sa ei tea mind, aga sa olid ainuke, keda mul õnnestus saada seda kirja. Ma ei kirjuta teile Nigeeria vaid täiesti suvalises kohas, millel pole midagi pistmist Nigeeria. Kirjutan teile kosmos, ma elan üks neist satelliiti sees, mis peeti katki kuid nüüd ma saates signaale uuesti. Suuri summasid on vabanenud ruumi ja ma olen hea meel teatada, teil on võimalik võitja kõik see 10 miljonit dollarit.

Sest sa saad selle raha kõik, kuid mida vaja teha, on saata mulle 2000 dollarit, siis ma saan edastama sa võitnud summa. Kui see oleks võimalik raha saata Western Union, oleks parem. Mul on tagatud kõik vajalikud juriidilised dokumendid, mida saab kasutada varundage see väide me tegemisel. Palun vastake sellele e-posti teel.

Regards,
dr Edward Kirsternbaum
NF-SAT 360
13002

6.—15. oktoober 2016

Taavi Suisalu

ETÜÜDID MUSTAS

Installatsioon, satelliidid, vinüülplaat, modifitseeritud vinüülimängija, vastuvõtja, laud, tool, erinevad materjalid

V Artishoki Biennaal

Eha Komissarov

Teater N099

Taavi Suisalu projekti tutvustusprotsessi ajal tuli õhku elektrit. Suisalu palus, et ei kirjutataks ainult tehnilistest asjadest, sest peab heli kogemise mõju tähtsamaks ja seda, kuidas tema eksperimenti vastu võetakse. Mina väljendan selle loo imepärast külge, sest pean seda kaugheli salvestamislugu uskumatuks ja eelkõige tajun loo seletematuksjäävat, saladuslikku, poetilist külge.

Taavi Suisalul on kosmiline sõber, vana rikkis Vene satelliit, mis tiirles mõttetult ümber Maa ja ärkas järsku ellu, hakkas süsteemi vigade tõttu tööle ning signaale edastama, vigaselt ja *error*'iga. *Error*'il on tugev aura ja rikkis satelliiti saab võrrelda mistahes imepäraselt ellu ärganuga, näiteks zombiga. Suisalu pinnis ühel päeval oma kosmilise sõbra olemasolu välja ja astus temaga kontakti, ehitades lihtsa vastuvõtuantenni. Iga kord, kui satelliit ta majast mööda lendab – vististi toimub see mitu korda ööpäeva jooksul –, lindistab ta signaale, mida satelliit saadab. Kõrv neid ei tõlgi ja vastuvõtuks ehitas Suisalu väikese raadiojaama. See võtab sisse ka äpardunud kosmose fotosid, mida elluärganud santsatelliit meeleheitlikult edastab, kuid mis jäävad seekord kõrvale. Mööda minnes rohketest tehnilistest üksikasjadest, mida Suisalu palus – arvan, et ta on geenius, mees rahva hulgast, kes muretseb tehnilise osavuse toel endale privaatse kosmosekontakti. Praegu ei soovita panustada kosmose füüsilisse hõivamisse, vaid tegelda Maa peal kosmosemõtisklusega.

Muidugi ma ei võrdle neid sahinaid, mida biennaalil kuulda saame, Neil Armstrongi sõnumiga, mille ta Kuult Maale läkitas. Rikkis satelliidi signaalid on sisutühjad, on vaid pakend, kuid ta mürasse tuleb suhtuda teisiti kui lihtsalt sahinasse. Teame, kust helid pärinevad, ja minu meelest nende kahe salapärase kontakt inspireerib kujutlust samuti nagu seegi, et Taavi Suisalu püüab neid märguandeid igaviku käest päästa.

6.–15. oktoober 2016

Taavi Suisalu

ETÜÜDID MUSTAS

Installatsioon, satelliidid, vinüülplaat, modifitseeritud vinüülimängija, vastuvõtja, laud, tool, erinevad materjalid

V Artishoki Biennaal

Alvar Loog

Teater N099

Kosmiline üksindus, kosmiline kurbus, kosmiline bluus

Olen alati arvanud, et kõik raadioamatöörid on omal moel romantikud. Kuid mida arvata mehest, kes püüab rikki läinud ja utili arvatud satelliitide signaale, neid vinüülplaadile salvestab ning kunstibiennaalil ette mängib?

Kas ta presenteerib luhtunud kommunikatsiooniahelat, milles puudub nii mõistusega adressant, selge sõnum, teate kood kui ka konkreetne adressaat – ehk kõik peale kanali, stiihiliselt semantikavaba teate ning müra? Või soovib ta kunstipubliku arvelt potentsiaalsete adressaatide ringi laiendada – ehk keegi tunneb ära kaugelt kosmosest just talle saadetud sõnumi ja vastab? Või teeb ta seda lihtsalt selleks, et kogu see värk on nii südantmurdvalt – ehkki üldse mitte kunstipäraselt – ilus ja kurb?

Inimese fundamentaalsete vajaduste puhul, mille hulka kuulub vaieldamatult ka sõbra/kaaslase olemasolu, jääb matemaatiliselt väljendatult näiteks kahe ja kolme vahele kõigest üks, ent nulli ja ühe vahel on lõpmatus. Kas selle kasutult ja sihitult külma kosmosesse üksinda tiirlema jäetud, ent imekombel ise tööle hakanud (ning ühtlasi eneseteadvuse omandanud?) satelliidi signaalide taga pole mitte katse seda lõpmatust ületada, meeleheitlik püüd leida endale laiast galaktikast ja igavikust üks sõber?

Ma ei lase sellel kujutluspildil kujundiks muutuda, mind huvitab ja puudutab just selle konkreetse satelliidi kosmiline üksindus ja kurbus, mis minu sentimentaalse kujutlusvõime pakutud melodramaatilises tõlgenduses näib kosmilise bluusina. Kuid kuna mul puudub tehniline suutlikkus vastamiseks, saab sellest ühepoolsest – ja seeläbi luhtunud? – kommunikatsioonist ikkagi kunst. Kõigest kunst.

6.–15. oktoober 2016

Taavi Suisalu

ETÜÜDID MUSTAS

Installatsioon, satelliidid, vinüülplaat, modifitseeritud vinüülimängija, vastuvõtja, laud, tool, erinevad materjalid

V Artishoki Biennaal

Hanno Soans

Teater N099

Vaikust, saade! Tehnošamanist kombib kosmosehääli

Sellele Artishoki Biennaalile on kuraator Evelyn Raudsepp valinud suisa mitu kunstnikku, kes oleks võinud potentsiaalselt töötada pigem heli kui meediumiga. Ning mingis mõttes nad seda ka kõik on teinud, nii Taavi Suisalu, Sten Saarits, kui teataval määral, etenduslikus raamituses ka Andres Lõo ja Kristel Saan. Ja ega see kümnest-neli-seis ei olegi üllatav, arvestades helikunsti praegust soodsat positsiooni kunstiväljal.

Heli erilist rolli võis tajuda juba teose „Tragöödia sünd muusika vaimust” aegse, varajase Nietzsche kultuurivaatlustes, milles ta määras heli dionüüsiliseks ehk psüühika individuatsiooniprintsiipe ületavaks valdkonnaks, vormikeskses apolloonilises tsivilisatsioonis kaotatud süütuse sfääriks – kui pilti peab uurima ja teadvustama, siis helisse võime me kollektiivselt kaotsi minna. Ka Guy Debord'i moodsat vaatemänguühiskonna teooriat silmas pidades on heli säilitanud võrreldes visuaalsega mingi kujuteldava algsuse ja puhtuse, millele minu arust rõhub teadlikult näiteks Raul Kelleri kunst, tema madal-sageduslikes helisignaalides vibreerima pandud ruumid.

Uusmeedia taustaga Taavi Suisalu loomingut võib pidada omamoodi tehnošamanismi tulemiks. Ta kasutab tehnoloogilisi elemente, neid sageli vastukarva paitades, loobudes nende algsest funktsioonikesksusest ja otsides iseväärtuslikke efekte masinate miskommunikatsioonis. Oma viimastes töedes on Suisalu kasutanud signaale, mis on püütud rikki läinud, seiskunud ja hiljem mahakandmise järel taas omasoodu tööle hakanud satelliidilt, seda nii pildi- kui ka heliallikana. Ühe satelliidi konkreetset, ent tõlgendamatu signaali kosmosest mängib maha ka Suisalu installatsioon „Etüüdid mustas”. Eriti intriigeriv on heeliksikujulise antenni kaudu toimiv vahetu side kosmosega, see, et installatsiooni vähemalt üks parameeter, vinüülplaadi pöördekiirus (ja seega ka helikõrgus), on konkreetset sõltuv satelliidi sünkroonis saadetud signalist. Riskina, juhul kui horisondil pole konkreetset satelliiti, on ka teoreetiline võimalus, et Suisalu konstrueeritud süsteem ei tööta biennaalipäeval üldse.

Kunstniku masinavärk, mis mängib maha satelliidi elektromagnetsignaalidest helideks genereeritud impulsse, on lavale seatud omamoodi enigmaatilise olukorrana. Helisüsteemi monotoonse undamise ja kohatise salapärase ragina foonil on meile eksponeeritud vaba tool, mis nagu kutsuks istuma uut süsteemioperaatorit. Küsimus on, kes see peaks olema? Kes peaks suutma taltsutada nullkeeles omasoodu kommunikeeruvat kosmosesignaali, leida sõnumi meediumi enese täisabstaktsest keelest?

6.–15. oktoober 2016

Taavi Suisalu

ETÜÜDID MUSTAS

Installatsioon, satelliidid, vinüülplaat, modifitseeritud vinüülimängija, vastuvõtja, laud, tool, erinevad materjalid

V Artishoki Biennaal